

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΡΝΤΩ

ΠΡΟΣΩΠΑ :
Κοι κυρία ΣΑΛΟΝΕ, έτών 25.
Ο κύριος ΝΤΥΡΑΝ, έτών 32.
(Η σκηνή στην ακρογιαλιά 'Α-πόγειας).

Κα ΣΑΛΟΝΕ (απλώνοντας το χέρι της).—Ω, ο κύριος Ντυράν !.. Πώς είσθε ;.. Πρό-

σα χρόνια έχουμε να ιδωθούμε ;...
Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Πώς ;... Έσείς, δεσποινίς Νικόλσον ;
Κα ΣΑΛΟΝΕ (χαμογελώντας).—Είμαι η κυρία Σαλονέ τώρα !
Κος ΝΤΥΡΑΝ (εκπληκτός).—Ωστε παντρευτήκατε, λοιπόν ; Και πήρατε σύζυγο εκείνον ;
Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Βέβαια... Άλλωστε μου φαινόταν πως κάποτε, πρό πάντε χρόνον, σάς εχε εκφράσει την έπιθυμία μου να παντρευτώ τον κ. Σαλονέ...
Κος ΝΤΥΡΑΝ (παραγμένος).—Από τότε να το πήτε ως τό να το πραγματοποιήσατε — όπως το πραγματοποιήσατε, άλλωστε — υπάρχει βέβαια κάποια διαφορά... Έγώ τουλάχιστον δεν θα το πίστευα, άν μου τόλεγε κανένας άλλος... Γιατί, άν δεν γελιέμαι, και σε μένα εχάτε εκφράσει την έπιθυμία σας να γίνετε σύζυγός μου, κι όμως...
Κα ΣΑΛΟΝΕ (διακόπτοντας άπότομα). — Δεν καθόμαστε κάπου ;
Κος ΝΤΥΡΑΝ (ψυχρά).—Νά... Σ' αυτό το παρχάδι !...
Κα ΣΑΛΟΝΕ (κάθετα. Πλάι της κάθεται κι ο κ. Ντυράν).—Α, βλέπω πως καθίσατε πολύ κοντά μου... Έστω... Θά είμαστε έτσι σαν φίλοι, πρό πάντε -έξη χρόνον, ποι...
Κος ΝΤΥΡΑΝ (πάλι ψυχρά).—Έχετε άδικο... Τώρα είμαστε πολύ διαφορετικά από τότε...

Κα ΣΑΛΟΝΕ (παθητικά).—Λουκιανέ !.. Γιατί είσαι τόσο ψυχρός ; Κ' έγώ ή καίμενη έννοισα τόση χαρά πού σ' είδα !...
Κος ΝΤΥΡΑΝ (μαλακώτερα). — Ωστόσο, κυρία μου, δεν ξαναμίλησαμε άπ' την ήμέρα εκείνη πού μου είπατε την πρόβιτά σας να παντρευτήτε τον κ. Σαλονέ.

Κα ΣΑΛΟΝΕ (στενάζοντας). — Κοίμα... Τι φοβερή ήμέρα για μένα, εκείνη... Πόσο έκλαψα έπειτα, μόλις θυμάστανε και γράγατε... Πέες μου, άλλαξα πολύ από τότε ;... Το πρώτο από μου ;...

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Όλο στην όμορφιά είχατε πάντα, κι' έχετε και τώρα, τό νού σας... Οι ώμοιοι άνδρες σάς άρεσαν πάντα, και γι' αυτό προτιμήσατε τον κ. Σαλονέ...

Κα ΣΑΛΟΝΕ (παρασημάριζα). — Πόσο με άδκεις !.. Δεν θέλεις να είμαστε στό μέλλον σαν δυό καλοί φίλοι ;... Δεν τ' άνηήνομε αυτά τά φιλικά παρασημάρια ;

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Τ' άνηήνομε... Εύχαριστώ... Λοιπόν, πώς είσθε, κυρία Σαλονέ ; Θά μείνετε άρετικές ήμέρες σ' αυτή τή λουτρότολι ;

Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Βέβαια... Θά μείνω άρετικές !..
Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Θά βλέπωμστε τότε ταχυτικά... Γιατί κι' έγώ σκοπεύω να...
Κα ΣΑΛΟΝΕ (διακόπτοντας δειλά).—Πέες μου... Όλες, όλες τις έπιστολές μου τίς έχετε φυλάξει, Λουκιανέ ;... Και τίς έχετε μαζί με τή μοιζούα τόν μαλλιάν μου ;... Τίς διαβάζετε καμιά φορά, άραγε ;

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Όχι... Γιατί τά παρασημάρια αυτά με πονούν... Η καρδιά μου ενε αραγιωμένη... Ω, τά παρασημάρια... τά παρασημάρια !.. Κα ΣΑΛΟΝΕ (με συγκίνηση).—Κι' ή δική μου... Νομίζετε πώς δεν μου κόπτεσε έμένα ο χωρισμός μας ;

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Τό παραδέχομαι... Άλλά γιαντρευτήκατε έσείς... Έγώ ένός...
Κα ΣΑΛΟΝΕ (κιντώντας τή θάλασσα με ρέμβη).—Πόσο εύτυχισμένα είμαστε τότε... Άχ, ως ξαναγράφαν πάλι ή καλές έσείνες ή-μέρες...
Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Και να ξαναγράφαν άκόμη, πάλι θα μου φερνόσατε με τόν ίδιο σκληρό τρόπο !..
Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Καθόλου... Σάς βεβαώ, καθόλου... Ίσως είμαι κάπως έννοχη, πού μιλώ τώρα έτσι... Μά έχω πεισθή πιά ότι μονάχα ή άγάπη, ή άγάπη μας ή παλιά, θα μ' έκανε εύτυχισμένη σ' αυτόν τόν κόσμο...

Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Στερνή μου γνώση να σ' είχα πρώτα... Έτσι ενε... Η καλές ιδέες έρχονται πολύ άργά...
Κα ΣΑΛΟΝΕ (στενάζοντας).—Νά... Πούδ άργά... Κι' όμως...
Κος ΝΤΥΡΑΝ (χαμογελώντας). — Θάρρος, κυρία Σαλονέ... Άποτελειώστε, παρακαλώ, τή φράση σας !..

Κα ΣΑΛΟΝΕ (κοκκινίζοντας).—Όχι... Δεν μπορώ... Δεν κάνει !..
Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Ο σύζυγός σας βρισκτανε έδώ ;
Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Ο σύζυγός μου ;... Όχι... Μά...
Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Λέεται, λοιπόν ;... Και πότε θάρρη ;

Κα ΣΑΛΟΝΕ (συγκατώντας ένα χαμόγελο θλιμμένο).—Πότε θάρρη ;... Μά όχι... Με λύπη μου σάς λέω ότι πέθανε πρό διετίας !..
Κος ΝΤΥΡΑΝ (Ξαγριασμένος).—Ω, συγκίνηση ! Επιτρέψατε μου να σάς εκφράσω τά συλλυπητήριά μου !..

Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Εύχαριστήρια !.. Τό τραύμα ήταν βαρύ για μένα, άλλα ό μόνος ενε καλός γιαντρός. Κλείνει τις πληγές... Ωστόσο, είμαι πιά μόνη στόν κόσμο... Γι' αυτό χάριχα πού είδα μα παλιά συμπαθητική μορφή, όπως έσείς...
Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Σάς εύχαριστώ... Είπατε πολύ καλή μαζί μου !..
Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Ναι, ξεχάστε, Λουκιανέ, εκείνη τή σκληρή διαγωγή μου άπέναντί σας, τότε... Μιά θλιβερή παρεξήγησης ήταν και τίποτε περισσότερο...
Κος ΝΤΥΡΑΝ.—...Η τίποτε τό λιγότερο από ένα άμελλιστό ράγισμα τής δυστυχισμένης καρδιάς μου, ή όποία τόσο άπλά και τόσο έσείς τήν ποδοπατήσατε, ;...
Κα ΣΑΛΟΝΕ (στενωχωρημένη και πόνο...κόπηση).—Είμαι... είμαι πρόθυμη τώρα για άποκαθήρισε επανόρθωση... Η ζωή ενε δική μας... Άρκι να ξελιωθώ άπέναντί σας... Πέστε μου, με συγχωρείτε, λοιπόν ;
Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Μέ δηλ μου τήν καρδιά !..
Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Πόσο είμαι εύτυχισμένη !.. Σάς βεβαώ, ότι είσθε ό πιο εύγενικός άνδρας άπ' όσους γνώρισα...
Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Μά τό ίδιο, μου φαινόταν, λέγατε τότε και στόν κ. Σαλονέ...
Κα ΣΑΛΟΝΕ (φράζοντας τραφερά τό στόμα του με τό χέρι της).—Ω, σωπάστε... Σωπάστε λοιπόν... Τώρα μόνον έσείς ύπαρχετε για μένα... (Στόν ένικό) : Έσθ ήσαν πάντα εκείνος, για τό όποιον ή καρδιά μου...
Κος ΝΤΥΡΑΝ (σηκώνοντας κι' απλώνοντας τό χέρι του).—Όρεθείκά, λοιπόν, κυρία μου, και...
Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Βιάζεσθε, λοιπόν, τόσο πολύ να φέριτε ;
Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Δυστυχώς, ναι.
Έγώ φαντιβού...
Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Άλλοτε δεν συνιρηβίκατε να φεύγατε από κοντά μου έτσι γρήγορα κι' άπότομα...
Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Τότε !.. Τότε ήσαν φίλοι καιρού...
Κα ΣΑΛΟΝΕ.— Έστω, κύριε Ντυράν... Δεν σάς κρατώ πιά... Μένω στό ξενοδοχείο «Μαϊάνθ». Θά ρθήτε να με δήτε ;
Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Εύχαριστώ ;...
Κα ΣΑΛΟΝΕ.—Θάργεσθε συζυγά ;...
Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Ω, άρεκέτά συζυγά !..
Κα ΣΑΛΟΝΕ (παθητικά). — Γιατί όχι πού ού συζυγά ;
Κος ΝΤΥΡΑΝ (χαμογελώντας).—Και δεν μαντεύσατε ;
Κα ΣΑΛΟΝΕ (κοκκινίζοντας).—Τι έννοιατε ;
Κος ΝΤΥΡΑΝ.—Τι θά πη ό κόσμος ;
Κα ΣΑΛΟΝΕ (με άπόφαση).—Έμένα λίγο με μέλλει... Έσάς, σάς μέλλει, άραγε ;...
Κος ΝΤΥΡΑΝ (βλέποντας Ξαγριακά μα νεαρή κυρία, ή όποία φέρννε λίγο πού πέρα, στην ακρογιαλιά, βγάδι βιαστικός τό καπέλλο του και λέει χαμηλόφωνα).—Λοιπόν, κυρία Σαλονέ, φρεβουά... φρεβουά !.. (Φεύγει).
Κα ΣΑΛΟΝΕ (έπιμένοντας).—Λοιπόν, έσάς θα σάς μέλλη τί θά πη ό κόσμος ;
Κος ΝΤΥΡΑΝ (έξακολουθώντας να φεύγη).—Έμένα ίσως να μη με μέλλη... Τήν κυρία όμως εκείνη, εκεί κάτω, έξάτανος θα τήν μέλλη... Ενε ή γυναίκα μου !..
Κα ΣΑΛΟΝΕ (μόνη, έκθαμβη, καταγανακτισμένη). — Ω, τόν άθλιο !.. Ω, τόν άθλιο !.. Τήν τελευταία στιγμή φύλαξε να μου πη πως ενε παντρευμένος !.. Α, τόν άθλιο !.. Πόσο σκληρά μ' εκδικήθηκε !.. (Κλαίει, ξεσχίζοντας από τή μανία της ένα υπηρηλάς...)
ΠΩΛ ΜΠΟΡΝΤΩ

Κος ΝΤΥΡΑΝ — Ω, τά παρασημάρια... Τά παρασημάρια !..

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Η ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ

Όσα έχετε χιονίστρας στό χέρι ή στό πόδι σας, πρέπει κάθε βράδυ να διαλύετε μέσα σε τού λίτρος χλιαρού νερού 10 δρόμας σιύφι και να βυθίζετε στη δάλυσι αυτή τό δάχτυλά σας.